ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώτα Ιωαννίδου*

Ήταν Σεπτέμβρης όπως τώρα... Με τη χλομάδα του Φθινόπωρου και το μισό γέλιο του Καλοκαιριού

Με ένα Μάη των καθηγητών που είχε γεννήσει ελπίδες και είχε οπισθοχωρήσει από το αβάσταχτο βάρος της πολιτικής ελαφρότητας, που έχουν ονομάσει εφικτό.

Η ελπίδα της αντίστασης, οδηγούσε ένα βήμα μετέωρο. Ένα βήμα που δεν ολοκληρώθηκε. Ένα περπάτημα που λύγισε μπροστά στην επιστράτευση και τις διαθεσιμότητες των καθηγητών. Που "μαζεύτηκε" μπροστά στην κυβερνητική απειλή που ορθώθηκε σαν σπαθί κρεμάμενο πάνω από τα κεφάλια όλης της εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών, αλλά και κάθε ρωγμής της κοινωνίας που ανάσαινε, στον κήπο της κατειλημμένης ΕΡΤ. Σιγουρεμένη μα και θρασύδειλη, μέσα από τα κάστρα της, η εξουσία απειλούσε χλευάζοντας: δεν μπορείτε, θα κάνετε πίσω.

Κι όμως στις 16 Σεπτέμβρη, ένα κίνημα παλλόμενων ανθρώπων πλαισίωνε την απεργία διαρκείας που είχαν αποφασίσει με συντριπτικές πλειοψηφίες οι Συνελεύσεις των καθηγητών. Όχι χωρίς φόβο και μέτρημα. Μα έπαιρνε πάλι μπόι η ελπίδα και ζέσταινε καρδιές, κάνοντας καυτές τις καρέκλες της εξουσίας και ενός πολιτικού συστήματος που πυορροούσε.

Δε σε γνωρίζαμε μέχρι τότε Παύλο, παρά μονάχα από τους στίχους σου. Στις 18 Σεπτέμβρη σε γνωρίσαμε μέσα από τη δολοφονία σου... Φοβήθηκαν, γιατί εσύ διάλεξες να στέκεις όρθιος και ελεύθερος. Όλα τα κείμενα και οι ομιλίες μας μαζί. Κάτι είχαμε κάνει και εμείς: το κείμενό μας για τους μαθητές, τους καλούσε να διαλέξουν την όρθια περήφανη στάση, αντί να σφίγγουν τα δόντια και να θάβουν τις ψυχές τους.

Οι αφέντες, δεν άντεξαν ούτε δυο μέρες. Έσκασαν τους φασιστικούς – πυορροούντες

θύλακές τους για να εξαπολύσουν το φόβο. Οι τηλεοράσεις πλημμύρισαν με περιοδεύοντες θιάσους σωτήρων, που τίποτα δεν γνώριζαν για το φόνο και τους δολοφόνους και ‘’καταδίκαζαν τη βία απ’ όπου και αν προέρχεται’’.

Είναι καθαρά τα πράγματα για αυτούς: Όταν η εξουσία κινδυνεύει, το προσωπικό της γίνεται επικίνδυνο.

Για μας πάλι, όχι, δεν είναι καθαρά. Δεν ήμασταν έτοιμοι, δεν είμαστε και τώρα, να κάνουμε την οργή αποφασιστικότητα και τη στάση σου διδασκαλία. Πήραν προβάδισμα πάλι οι φόβοι και οι ανημπορίες. ‘’Να πεινάσουμε, αλλά όχι και να σκοτωθούμε’’. Αυτό που επιτρέπει τελικά στο θάνατο να είναι καθημερινά παρών. Περίσσεψε η αποφασιστικότητα των ηλιθίων και πήραν μπόι οι ανασφάλειες των συνετών.

Πέρασε ένας χρόνος από τότε. Οι υπουργοί πάλι χλευάζουν. Θέλετε, καθηγητές μου, ένα κατοστάρικο παραπάνω για να ζήσετε; Ελάτε να σας αξιολογήσουμε εμείς. Έτοιμοι είναι οι 40.000 να δεχτούν την αξιολόγηση, λέει ο υπουργός. Κι αν δείξετε και καλή διαγωγή, αν συμμορφωθείτε προς τας υποδείξεις τόσο το καλύτερο. Θέλετε, μαθητές μου, να πάρετε απολυτήριο και να πάτε στο πανεπιστήμιο; Μα η κλίση σας είναι να γίνετε εργάτες. Δεν τα παίρνετε τα γράμματα. Σας το λέει ένα υπουργείο, αφού κανείς εργάτης δεν έγινε υπάλληλός του. Θέλετε δουλειά; Πάρτε μια κατά ΕΣΠΑ μαθητεία. Να πληρώνετε τον εργοδότη με τα λεφτά από τους φόρους των γονιών σας και να γίνεστε σύγχρονοι δούλοι.

Είναι τόσο απλό, όσο και τιτάνιο. Αντί να πεθαίνουμε κάθε μέρα ας σταθούμε όρθιοι και ελεύθεροι, για να κερδίσει η ζωή. Κανείς δε θα μας σώσει, εμάς και τα παιδιά μας, αν δεν φροντίσουμε εμείς γι αυτό. Αν δεν φροντίσουμε να μην υπάρξει επόμενη φορά, όχι γιατί κάποιοι δεν θα ξανασηκώσουν μαχαίρι, αλλά γιατί θα είμαστε έτοιμοι εμείς. Οφειλόμενη υπόσχεση σε ένα ελεύθερο άνθρωπο που δεν του ταιριάζουν επικήδειοι. Θα ξανασυναντηθούμε Παύλο και όχι τυχαία αυτή τη φορά…

*καθηγήτρια Μέσης Εκπαίδευσης στην Ελευσίνα

aristeroblog.gr